

פרק 5

טירת הפיתוי

שביל העפר היה שקט מהרגיל.

היה זה הבוקר שאחרי הפרידה מן אל ודוראן, וחסרונם של השניים הורגש היטב בכל פסיעה. חמשת הצעירים, אורלאן, בראם, קאל, תורין וגארן, עשו את דרכם אל שולי היער האפל, למשימת ליקוט הפטריות כמדי יום, אך הדרך המוכרת עברה בדממה מעיקה. סלי הנצרים הריקים שהתנדנדו בידיהם הרגישו לפתע כבדים מתמיד, ושגרת הבוקר הפכה למכונסת ועגמומית.

הם חצו את כרי המרעה, מנופפים לשלום לתאלוס, שנראה בודד ומהורהר, והתפרסו לאורך רצועת האדמה הלחה שגבלה בקו אבני הגיר הלבנות. הסלים החלו להתמלא בפטריות חורש חיוורות שצמחו היכן שהעשב הירוק פינה את מקומו לאדמה טחובה.

"מוזר להיות כאן בלעדיהם," שבר בראם את השתיקה, משליך פטרייה נוספת אל סלו. "אני עדיין מתקשה להאמין שהם באמת עשו את זה. שהם קמו ועזבו את הכפר."

אורלאן התיישר והביט אל עבר אבני הגיר. "הם לקחו על עצמם את המשא של כולנו," אמר, קולו מלא בהערכה כנה.

"נדרש אומץ אמיתי כדי להשאיר מאחור את כל מה שבטוח ומוכר," הוסיף, "למרות... שאני חייב להודות: כשאני חושב עליהם צועדים עכשיו מעבר להרים, אני מרגיש קצת... קנאה".

הוא בחן את שורת האבנים. "הם עומדים לפגוש מקרוב את העולם הפתוח, בעוד שאנחנו, כאן, אפילו לא יכולים לחצות את הגבול של היער שצמוד לבית שלנו".

גארן כרך את זרועותיו סביב גופו, רעד קל חולף בגבו. "היער הזה הוא לא 'העולם הפתוח'. הוא סכנה. החוקים האלו לא נועדו לכלוא אותנו, אלא לשמור עלינו," אמר, מקפיד להותיר מרחק בטוח בינו לבין קו האבנים.

אורלאן משך בכתפיו. "אני לא מבקש לצעוד אל מעבה היער," אמר בתסכול. "אני מבין את הצורך בזהירות. אבל לאסור עלינו לחצות את קו האבנים הזה לכמה רגעים, רק כדי ללקט את הפטריות הבשרניות שנמצאות ממש כאן?" שאל והצביע לעבר מקבץ פטריות ששגשג בין העצים הראשונים, "זה כבר ממש מוגזם! הערפלים כלואים מעבר לחומה שבקצה היער, והם לא חצו אותה זה דורות! לחשוב שהם אורבים לנו ממש פה, כמה פסיעות מקו הגבול, זה מגוחך".

"מה לדעתך ואל היה אומר על זה?" שאל גארן בהתרסה, מנסה לגייס לעזרתו את קולו השקול של חברם שאיננו. השאלה נותרה תלויה באוויר, אך גארן כמעט יכול היה לדמיין את ואל נוזף בהם, קוטע את התלהבותו של אורלאן במשפט אחד, ומזכיר שאין שום פטרייה בעולם ששווה את הסיכון.

"ואל לא כאן, גארן," חתך אורלאן, ועיניו הבריקו בסקרנות מהולה ברוח מרד. "הוא ודוראן חצו אתמול את גבולות הכפר, בזמן שאנחנו נשארנו פה לציית לאותם חוקים ישנים.

אולי הגיע הזמן שגם אנחנו נחצה איזה גבול קטן, ונבדוק פעם אחת ולתמיד מה באמת מסתתר מעבר לקו הזה?"

לפני שמישהו הספיק לעצור בעדו, אורלאן צעד קדימה. רגלו חצתה את שורת אבני הגיר הלבנות ונחתה ברכות על מצע עלי השלכת הלחים שמעבר לגבול.

דבר לא קרה. האדמה לא פערה את פיה, ויצורי אופל לא זינקו מבין הצללים. רק ציפור קראה אי שם בין הצמרות.

"אתם רואים?" אמר אורלאן וחיך חיוך רחב. "אין כאן שום ערפלים. רק יער."

הוא צעד עוד כמה פסיעות פנימה. בראם, ששאב ביטחון מהאומץ שהפגין חברו, מיהר לחצות את הקו בעקבותיו. קאל ותורין היססו רגע נוסף, אך הסקרנות גברה לבסוף על הפחד הישן, והם הצטרפו אליהם.

גארן הביט ימינה ושמאלה, ונוכח כי נותר לבדו בצד המואר. הוא נאבק בעצמו עוד רגע קצר, אך לבסוף אזר אומץ, ובצעד מהוסס חצה גם הוא את קו האבנים, ממחר להיצמד לגבו של קאל.

כעת, כל בני החבורה התגודדו יחד בין העצים. הם חדרו רק פסיעות ספורות אל תוך היער, אך המעבר היה חד. צללי הצמרות בלעו את חום השמש, פעימות אורו של הטידאר נותרו מאחור, וריח עמוק של אדמה לחה ורקב עלים עלה מהקרקע.

"תראו את זה," לחש בראם בהתפעלות, כורע ברך ליד שורש בולט. עשרות פטריות בשרניות, גדולות פי שלושה מאלו שגדלו בשוליים, בקעו ממצע הטחב והעלים הלחים. רגליהן היו עבות וציבות, וכובעיהן חלקים ומושלמים.

הצעירים מיהרו למלא את סליהם. הפטריות הבשרניות היו כה גדולות וצפופות, עד שבתוך דקות ספורות, מבלי

שיצטרכו כמעט לזוז ממקומם, הסלים המלאים כבר הכבידו על זרועותיהם. הליקוט המפוזר בשוליים המוארים נראה לפתע כטרחה מיותרת, אל מול השפע העשיר שהמתין רק להם.

“אני לא מאמין שפחדנו מזה כל החיים,” צחק תורין.

אורלאן הזדקף, סוקר בסיפוק את סלו המלא, כאשר כתם צבע עז בסבך השיחים הסמוך משך את תשומת לבו. הוא צעד לעברו, וכשהסיט את העלים הכהים - עיניו התרחבו בפליאה.

על הענפים היו תלויים אשכולות של פירות אדומים קטנים, שלא דמו לאף פרי בר שהכיר. קליפתם הייתה חלקה ומבריקה, מתוחה על פרי שנראה כאילו הוא עומד להתפקע מרוב עסיס. צבעם החי והעז יצר ניגוד חד לגווני הכהים והקודרים של העלים סביבם, וריח מתקתק ומסחרר נדף מהם - ניחוח שהשכיח את ריח הטחב שעלה מהאדמה.

“אתם חייבים לראות את זה,” קרא אורלאן לחבריו, לא מסיר את מבטו מהפירות.

בראם מיהר לגשת ונעמד לצידו. “מה... מה אלו?” שאל, וידו הושטה כמו מאליה אל עבר אחד האשכולות.

“אל תיגע בזה!” צעקה חדה פילחה את דממת היער.

ידו של בראם קפאה באוויר. גארן זינק קדימה, לפת את זרועו ומשך אותו לאחור בחוזקה. פניו היו חיוורות כסיד, והוא נשם בכבדות, עיניו פעורות באימה אמינית.

“תירגע, גארן. אלו בסך הכול פירות,” נזף בו קאל, מופתע מהתפרצותו של הנער השקט.

“אתם לא מבינים,” לחש גארן והצביע על הפירות באצבע רועדת. “אלו לא סתם פירות. אבא שלי סיפר לי עליהם

כשהייתי קטן. הוא קרא להם 'הפירות המעורפלים'. הוא אמר שהם מקוללים, שמי שטועם מהם ממית אסון על עצמו. אמרתי לכם שאסור לנו להיכנס ליער!".

אורלאן גלגל את עיניו, משלב את ידיו על חזהו בהתרסה. "עוד אגדה, גארן? פירות מקוללים? נו, באמת... אני לא אומר שהייתי מכניס לפה פרי שאני לא יודע מהו, אבל מכאן ועד 'אסון'? זה מגוחך להאמין לכל סיפור עתיק".

"אורלאן צודק", הנהן בראם, עיניו עדיין נעוצות בפירות האדומים. "המבוגרים מפחדים מכל מה שהם לא מכירים. אף אחד לא מתכוון לטעום מהפירות האלו, אבל אין סיבה לחשוב שהעולם עומד להתמוטט רק בגלל שמצאנו אותם".

"אנחנו חייבים לחזור", התעקש גארן, רועד, וקולו טיפס והפך לצווחה. הוא נסוג צעד נוסף לאחור. "אם אתם לא באים איתי עכשיו, אני רץ ישר לאנדור ומספר לו שחצינו את הגבול!".

האיום פעל את פעולתו. עצם הזכרת שמו של זקן הכפר, והמחשבה על כך שיצטרכו לעמוד מולו ולהסביר מדוע הפרו את הכללים, ציננו את התלהבותם של הצעירים. קאל ותורין נסוגו צעד לאחור, משפילים את מבטם.

אורלאן נעץ בגארן מבט זועם, שפתיו קפוצות בתסכול. הוא העביר את מבטו אל האפלה שבעומק היער, נאבק בגאוותו. הכניעה לאיום של הפחדן שבחבורה הייתה צורבת, אך הוא ידע שאין לו ברירה אלא לוותר.

הוא החליף עם בראם מבט חטוף. "בסדר", סינן מבעד לשיניו. "בסדר, גארן. ניצחת. אנחנו חוזרים. אבל תפסיק לרעוד, טוב? פשוט תסתובב ותתחיל ללכת".

הם סבו על עקבותיהם, נושאים עמם את סלי הפטריות העמוסים, וחצו בחזרה את קו האבנים הלבנות אל עבר כרי

המרעה. רק כשהיו במרחק בטוח מהעצים, אורלאן נעצר. מבטו נפל על הסל שבידו, ששפע פטריות ענק בשרניות שכמותן לא נראו בכפר מעולם.

”רגע”, אמר, “הפטריות האלו תמשוכנה יותר מדי תשומת לב. אם מישהו שואל, מצאנו מקבץ חריג ממש על קו האבנים, בצד המותר”.

הוא סקר את חבריו במבט מהיר, ואז נעץ את עיניו בגארן. “בעיקר אתה, גארן. עשינו מה שביקשת ועזבנו את היער. עכשיו תורך. שום מילה לאנדור או לאף אחד אחר על מה שקרה כאן. מוסכם?”.

גארן, שרק רצה להתרחק משם כמה שיותר מהר, מיהר להנהן בעצבנות. החמישה המשיכו בדרכם אל הכפר, קשורים כעת יחד בסוד משותף.

השמש נטתה מערבה, מלטפת את הכפר באור חמים של שעות אחר הצהריים. שתי דמויות חמקו בשבילים המובילים דרומה, מתרחקות אל עבר האגם הקטן. בשעה זו, כרי הדשא שעל גדות האגם כבר היו מלאים במשפחות; חלקן ישבו בנחת על ספסלי אבן שפוזרו לאורך הגדה, בעוד אחרות מצאו מפלט נעים בצל בוסתני הפרי הסמוכים. קול צחוקם של ילדים שהשתעשעו במי האגם הרדודים נישא באוויר הפתוח.

שתי הדמויות חצו את המדשאות ונבלעו בצל הבוסתנים. הן הותירו מאחור את קולות הצחוק, ולא עצרו עד שהגיעו אל דרך עפר ישנה שכבר לא שימשה איש. באזור זה, הדרך הנטושה היוותה את קו הגבול הבלתי מוכרז, מפרידה בבידור בין הבוסתנים לבין היער האפל.

אורלאן ובראם נעצרו על שפת הדרך והחליפו מבט מהוסס.

”ביחד?” לחש לבסוף אורלאן, ושניהם חצו את קו הגבול בשתיקה מתוחה, ממהרים להיבלע באפלת היער.

רק כשהעמיקו מספיק בין העצים, מוסתרים כליל מעיני כל מי שעשוי היה לחלוף בשביל העפר, הרשו לעצמם לעצור.

המעבר מאור השמש החמים אל אפלולית היער היה חד; הצינה הלחה החליפה את חום אחר הצהריים, ושקט עמוק בלע את שאריות ההמולה של הכפר. שני הצעירים הביטו לכל עבר, בוחנים את סביבתם.

הקרקע שלמרגלותיהם הייתה גדושה בפטריות ענק בשרניות שפרצו ממצע העלים, אך תשומת לבם נמשכה מיד אל הדבר האמיתי שלשמו הגיעו: בין הגזעים הכהים התנשאו שיחים סבוכים, כורעים תחת משאם של אשכולות הפרי האדום.

אורלאן נעמד מולם, נשימתו כבדה. הוא לא התכוון להכניס אל פיו את הפרי הלא-מוכר, בוודאי לא אחרי מה ששמע מגארן הבוקר. אך הוא היה נחוש להוכיח לעצמו שהיער אינו כה מסוכן כפי שניסו להציג אותו תמיד. הוא התבונן כעת בחשדנות באשכולות הפרי, מחפש בעיניו רמז לאותה קללה עתיקה שעליה סיפרו האגדות.

בראם עמד לצידו, וידו רעדה קלות כשהושיט אותה לעבר האשכול הקרוב אליו. ”אני רק אקטוף אחד,” לחש, אך עצר במרחק מה מהפרי, מהסס. ”אורלאן... אולי בכל זאת לא כדאי אפילו לגעת? הקללה הזאת... האם היא פועלת רק כשאוכלים מהפרי?”

אורלאן שתק. הוא רצה להשיב לבראם שהקללה היא רק אגדה, להושיט יד ולגעת בקליפה החלקה רק כדי להוכיח ששום אסון לא יתרחש. אבל המילים נתקעו בגרונו. עד כמה שהיה קשה לו להודות בכך, הוא פשוט... **פחד**.

בושה צורבת הציפה אותו; רק לפני רגעים ספורים נכנסו אל היער בצעד בוטח, גאים באומץ ליבם, וכעת עמדו שניהם

משותקים מאימה, מהססים בדיוק כמו גארן שלעגו לו
בבוקר. אורלאן ניסה לאלץ את עצמו להושיט אצבע אחת
קדימה, לנפץ את האגדה, אך ללא הצלחה.

לבסוף, שמט את ידו באנחה כבדה, מובס. "בוא נלך, בראם,"
מלמל, מפנה את מבטו מהפירות.

הוא כבר הסתובב, מוכן לבלוע את עלבונו, לחזור אל חיי
השגרה ולשכוח מהפירות האדומים ומסודות היער.

אך באותו הרגע, השתרר ביער לפתע שקט מוחלט.

ציוץ הציפורים פסק, רשרוש העלים נדם, ומתוך הדממה
הזו... עלה קול.

זה לא היה קול רגיל. זו הייתה שירה.

הצליל היה עמוק, ומתוך להחריד.

הוא הדהד כאילו בוקע מתוך האדמה עצמה, מלטף את
הגזעים ועוטר את שני הצעירים ברכות בלתי נתפסת.
בתחילה, לא היו בו מילים כלל; רק נעימה עמוקה ומתמשכת
שרטטה בהם כגל של חום, מפיגה את החשש ומרפה את
השרירים הקפוצים.

אורלאן ובראם קפאו על מקומם, עיניהם פעורות. שיקול
הדעת שלהם, הספקות, הפחדים - כולם החלו להתמוסס
תחת גלי הקול.

ואז, הצלילים החלו ללבוש צורה של לחישות מתנגנות בתוך
ראשיהם. הקול דיבר אליהם בשפה של כמיהה, נושא עמו
הבטחה לעונג צרוף שמסתתר בפרי האדום. "מדוע תישארו
תמיד מאחור, מסוגרים בין גבולות וחומות, כשהיער מציע
לכם פלאות?" לחש הקול. "מדוע תסתפקו במוכר ובידוע,
כשהאוויר ממטין במרחק הושטת יד? החוקים נועדו רק
לאלו שמפחדים לחיות באמת... טעמו... טעמו את החופש."

ככל שהקשיבו, כך נראתה להם ההתנזרות מהפירות כדבר האווילי והמגוחך ביותר בעולם. מה הטעם בהסתגרות רק בגלל פחדים עתיקים? מה הטעם בשגרה בטוחה ומוכרת, אם אין בה רגע אחד של עונג צרוף? לפתע כבר היה ברור להם: הפירות שניצבו מולם לא היו סכנה; הם היו הדבר ההגיוני היחיד ביער הזה.

כמו מתוך חלום, הושיטו שניהם את ידיהם. אורלאן תלש פרי אחד, עגול ומושלם, והושיט אותו אל שפתיו. בראם עשה כמוהו.

הם טעמו.

ברגע הבא, הציפה אותם התפוצצות של חושים. זה לא היה דומה לשום דבר שהרגישו מעולם. מתיקות עשירה ומסחררת שטפה את חיכם, גולשת במורד גרונם ומפיצה בגופם חמימות משכרת. בבת אחת, כל משא העולם נשר מכתפיהם. תחושת המחנק של שגרת הכפר התפוגגה. הפחד מהערפלים - נמחה כלא היה.

שיכרון חושים אפף אותם. אורלאן עצם את עיניו, חיוך רחב ורפה מתפשט על פניו. הוא הרגיש קל כנוצה, מנותק ממשקלה של המציאות. בראם צחק צחוק חרישי, חסר דאגות, וקטף פרי נוסף, דוחף אותו לפיו ברעבתנות.

"זה... זה מדהים," מלמל אורלאן, קולו צף על גלי העונג. "אני לא מבין... איך יכולנו לחיות בלי זה?"

השירה המדהדת הלכה ודעכה לאיטה, עד שנמוגה אל תוך דממת היער.

במקביל, התחלף ההלם הראשוני בתחושת ריחוף יציבה. שיכרון החושים לא נעלם, אך הוא התקבע כזמזום נעים ומרגיע שעטף את תודעתם. אורלאן פקח את עיניו, ממצמץ מבעד לעננת העונג. הוא הביט בבראם, שעדיין לעס בחיוך טיפשי, ואז הביט בידיו שלו, המוכתמות במיץ אדמדם.

הם עשו את זה. הם העמיקו אל תוך היער בניגוד לחוקי הכפר, וטעמו מהסוד שצפן בתוכו מי-יודע-כמה זמן.

ההיגיון ניסה לפלס את דרכו בחזרה. תחושת אשמה קלה הרימה ראש, אך נהדפה מיד על ידי המציאות עצמה: פירות היער לא המיטו עליהם אסון. להפך: הם מעולם לא הרגישו טוב כל כך.

"לא קרה כלום," אמר בראם, עיניו בורקות. "גארן סתם פחדן, פתי שמאמין לכל אגדה. הסיפורים הישנים על קללות ואסונות, הם פשוט... לא נכונים".

"המבוגרים מבועתים מהערפלים," הנהן אורלאן לאיטו, חיוך של ניצחון על שפתיו. "הם בטוחים שכל מה שמעבר לקו האבנים הוא סכנה, ולכן אף אחד מהם לא העז לבדוק את זה בעצמו. יצורי האופל כלואים הרחק מכאן, מעבר לחומה, אבל בגלל הפחד מהם - כולם מפספסים את הדבר הנפלא הזה".

מבלי להוסיף מילה, הושיט אורלאן את ידו וקטף עוד מספר פירות, טומן אותם בזהירות בנרתיק העור שלמותניו, כדי להתענג עליהם מאוחר יותר, ואולי גם לתת לחברים לטעום. בראם, כרגיל, מיהר לעשות כמוהו.

אורלאן הושיט את ידו המוכתמת באדום, ובראם לפת אותה בחזקה.

"אף מילה לאיש," לחש אורלאן, עיניו יוקדות. "זה הסוד שלנו. אנחנו נחזור לכאן, אבל אף אחד בכפר לא צריך לדעת".

"מילה שלי," השיב בראם בנחישות.

הם עשו את דרכם בחזרה, חוצים את דרך העפר הנטושה אל עבר הבוסתנים, נושאים בליבם את הסוד שגילו. צעדיהם היו קלילים, וליבם פעם בהתרגשות של מי שהעזו לפרוץ את הגבולות הישנים.

ממרומי ענפיו העבים של עץ עתיק, עקבו זוג עיניים קרות
אחר שני הצעירים המתרחקים. הדמות, העטויה בברדס
אפור ודהוי שבלע את מעט האור שהסתנן מבעד לצמרות,
השתופפה ללא ניע.

היא עקבה אחריהם מרגע שנכנסו אל היער. היא צפתה בהם
מהססים, טוותה סביבם את רשת הצלילים, וראתה כיצד
נכנעו וטעמו מהפרי. כעת, כשעשו את דרכם בחזרה בצעדים
קלילים, היא המשיכה לעקוב אחריהם במבטה.

יד חיוורת אחזה ברפיון בקשת עץ פשוטה, שגולפה בגסות.
אצבע ארוכה ליטפה את מיתר הגיד, חשה את המתח העצור
בו, אך הדמות לא שלחה את ידה אל אשפת החיצים שעל
שכמה. לא היה בכך כל צורך.

החץ האמיתי כבר נורה; הטרף פתח את פיו ובלע את הפיתיון
מרצונו החופשי, מבלי שתידרש ממנה ולו טיפת מאמץ.
שפתיה הדקות של הדמות התעקלו לכדי חיוך קלוש, נטול
כל רגש.

המלכודת נדרכה בהצלחה. כעת, נותר רק להמתין.